

Proloog

Onder een winterdonkere hemel klonk in Alaska een wolvenlied helder en majesteitelijk door de nacht. Het was een lange, gedragen jank, een uiting van zuivere, wilde schoonheid die door de dicht op elkaar staande sparren van het Arctische woud ging en opklom over de met sneeuw bedekte rotswanden langs de ijzige oevers van de Koyukuk. Toen de wolf nog eens zijn indringende roep liet horen, werd die beantwoord door een onwelluidend gelach, en vervolgens klonk een beschonken stem achter de vlammen van een kampvuurtje.

‘Oewoewoe! Oewoe!’

Een van de drie mannen in de groep die waren gekomen om op deze afgelegen plek eens fijn uit hun dak te gaan, hield zijn gehandschoende handen bij zijn mond en jankte nog een snerpend antwoord naar de wolf, hoewel die al zweeg. ‘Hoor je dat? We communiceren vanavond!’ Hij pakte de fles whisky aan die net zijn kant uitkwam. ‘Heb ik je ooit verteld dat ik vloeiend Wolfs spreek, Annabeth?’

Aan de overkant van het kampvuur werd gegiecheld, en uit de capuchon van de parka die het meisje over haar hoofd had getrokken kwam een wolkje damp. ‘Het klonk eerder alsof je vloeiend was in het Varkens.’

‘O, dat is gemeen, liefje, echt heel gemeen.’ Hij nam nog een slok uit de fles voordat hij de Jack Daniels doorgaf aan de volgende. ‘Misschien kan ik je binnenkort een kleine demonstratie geven van wat ik allemaal met mijn mond kan doen. Echt hoor, ik ben zeer begaafd.’

‘Wat ben je toch een hufter, Chad Bishop.’

Ze had gelijk, maar aan haar toon te horen meende ze het niet. Weer giechelde ze, een warm, flirterig geluidje waar Ted-

dy Toms zomaar een stijve van kreeg. Hij verschoof een beetje op de koude steen in een poging zijn interesse in haar te verbergen. Chad zei dat hij moest pissen, en Annabeth en het andere meisje gingen samen babbelen.

Ineens kreeg Teddy een elleboog in zijn ribben. ‘Ga je de hele nacht hier zitten kwijlen? Haal je reet van die steen en ga met haar praten, verdomme.’

Teddy draaide zich om naar de lange, magere jongen die naast hem zat en schudde zijn hoofd.

‘Kom op, niet zo aarzelend. Dit is wat je wil. Ze bijt heus niet. Tenzij je dat graag wil, natuurlijk.’ Skeeter Arnold had Teddy meegenomen. Hij had ook de whisky bij zich gehad, en Teddy had op zijn negentiende nog maar één keer eerder whisky geproefd.

In het huis van zijn vader was sterkedrank verboden, en in de zeskoppige nederzetting waar ze woonden was dat ook het geval. Maar nu had Teddy al tien keer de fles aan zijn mond gezet. Wat kon dat immers voor kwaad? Hij kreeg er juist een lekker gevoel van, warm en alsof remmingen waren weggenomen. Volwassen, een man.

Een man die het liefst Annabeth Jablonsky zou vertellen wat hij voor haar voelde.

Skeeter overhandigde Teddy de bijna lege fles en zag hem de laatste slok nemen. ‘Ik heb nog iets bij me wat je wel zal bevallen.’ Hij trok zijn handschoenen uit en stak zijn hand in de zak van zijn parka.

Teddy had geen idee wat Skeeter bij zich kon hebben, en het kon hem ook weinig schelen. Hij was gebiologeerd door Annabeth, die de capuchon af had gedaan om haar vriendin de nieuwe piercings te laten zien die langs de rand van haar tere oortjes liepen. Haar haren waren sneeuwwit gebleekt, afgezien van een knalroze lok. Teddy meende zich te herinneren dat ze eigenlijk bruin haar had. Dat wist hij nog omdat hij haar had zien dansen in een stripclub in Fairbanks, waar Annabeth Jablonsky beter bekend was als Amber Joy. Teddy bloosde bij de herinnering, en de verslaptte stijve, waar hij

geen aandacht aan wilde schenken, veerde weer manhaftig op.

‘Hier,’ zei Skeeter, en hij gaf Teddy iets anders om aan te denken toen Annabeth en haar vriendin opstonden en naar de oever van de ijzige rivier drentelden. ‘Neem maar een trekje, jongen.’

Teddy nam het metalen pijpje aan en hield de smeulende kop bij zijn neus. Er brandde een soort bleek goedje in waar een smerige stank van afkwam. Hij vertrok zijn gezicht en keek Skeeter weifelend aan. ‘Wat... W-wat is d-dit?’

Skeeter grijnsde breed, waarbij hij scheefstaande tanden ontblootte. ‘Gewoon een dosis moed. Toe maar, neem een trekje. Het bevalt je vast.’

Teddy bracht de pijp naar zijn mond en zoog de bitterzoete rook op. Omdat hij ervan moest kuchen, ademde hij uit voordat hij nog een trekje nam.

‘Lekker, hè?’ Skeeter bleef kijken terwijl Teddy nog een paar trekjes nam, toen nam hij de pijp over. ‘Rustig aan, man, laat wat over voor de anderen. Weet je, ik kan wel voor meer van dit spul zorgen. En ook voor drank. Als je maar betaalt, kan ik je alles bezorgen wat je maar wilt. Ook als je een meid wil, weet je bij wie je moet wezen, oké?’

Teddy knikte. Zelfs op de meest afgelegen plekken hier was de naam Skeeter Arnold overal bekend en wist iedereen met welke zaakjes hij zich bezighield. Teddy’s vader had een hekel aan hem. Hij had Teddy verboden met Skeeter om te gaan, en als hij wist dat Teddy deze avond was weggeglipt, zou hij hem een schop onder zijn hol geven – vooral omdat ze verwachtten de volgende ochtend bevoorraad te worden.

‘Hier,’ zei Skeeter terwijl hij Teddy het pijpje toestak. ‘Bied de dames maar aan een paar trekjes te nemen, met mijn complimenten.’

Teddy’s mond viel open. ‘B-bedoel je aanb-bieden aan Annabeth?’

‘Nee, stomkop, aan haar moeder.’

Teddy lachte nerveus om zijn onhandigheid. Skeeter grijns-

de nog breder, waardoor hij er met zijn smalle gezicht en lange, scherpe neus nog meer als een insect uitzag dan anders.

‘Zeg nou niet dat ik je nooit een gunst bewijs,’ zei Skeeter terwijl Teddy het warme pijpje aannam en een snelle blik wierp op de plek bij de rivier waar Annabeth en haar vriendin stonden te praten.

Hij had iets willen verzinnen om met haar in gesprek te raken, toch? Dit was zijn kans. Misschien deed zo’n kans zich wel nooit meer voor...

Begeleid door Skeeters gegrinnik liep Teddy op de meisjes af. De grond onder zijn voeten voelde onvast, en zijn benen wilden niet goed naar hem luisteren. Maar vanbinnen leek hij te vliegen, en zijn hart klopte wild en het bloed joeg door zijn aderen.

De twee meisjes hoorden hem aankomen over het knerpende ijs en de kiezels. Ze draaiden zich naar hem om. Teddy’s mond viel open toen hij het voorwerp van zijn lusten van zo dichtbij zag, en het kostte hem moeite iets te verzinnen wat hij kon zeggen om haar voor zich te winnen. Blijkbaar stond hij haar een hele poos aan te gapen, want de meisjes gingen giechelen.

‘Wat is er?’ vroeg Annabeth met een vragende blik. ‘Jij bent toch Teddy? Ik heb je een paar keer gezien, maar we hebben elkaar niet eerder gesproken. Kom je wel eens in Pete’s, die tent in Harmony?’

Hij schudde zijn hoofd terwijl hij zijn best deed tot zich te laten doordringen dat ze net had gezegd dat hij haar al eerder was opgevallen.

‘Je moet eens komen, Teddy,’ voegde ze er opgewekt aan toe. ‘Ik sta achter de bar, ik gooi je er niet uit omdat je te jong bent.’

Het geluid van haar stem, zijn naam door haar uitgesproken, dat was hem bijna te veel. Toen ze naar hem lachte, zag hij ook dat haar voortanden een beetje over elkaar heen stonden, en dat vond hij aanbiddelijk.

‘Eh... Hier.’ Hij stak het pijpje naar haar uit en deed een

stap naar achteren. Hij zou iets heel cools willen zeggen. Hij zou iets willen zeggen, gaf niet wat, waardoor ze in hem iets anders zou zien dan een indiaanse jongen uit een afgelegen plaatsje, een jongen die geen bal wist van de echte wereld.

Hij wist veel. Hij wist van alles. Hij wist dat Annabeth een goede meid was, dat ze eigenlijk best fatsoenlijk en aardig was. Dat wist hij diep vanbinnen, en hij zou er zijn leven zelfs om durven verwedden. Ze was beter dan uit haar reputatie viel op te maken en heel wat beter dan de losers met wie ze optrok. Waarschijnlijk was ze beter dan Teddy zelf.

Ze was een engel, puur en lieflijk, en ze had iemand nodig die haar daaraan herinnerde.

‘Nou, bedankt,’ zei ze, en ze nam een trekje. Vervolgens gaf ze het pijpje door aan haar vriendin, en daarna draaiden ze zich allebei af.

‘Wacht,’ flapte Teddy uit. Hij haalde diep adem en keek hen strak aan. ‘Ik, eh, ik wil graag dat je weet dat ik... Dat ik je beeldschoon vind.’

Haar vriendin smoorde haar lachen achter haar gehandschoende hand. Maar Annabeth lachte niet. Zonder iets te zeggen, zelfs zonder met haar ogen te knipperen, staaarde ze hem aan. Hij zag iets zachts in haar ogen, misschien iets van verwarring. Haar vriendin was gaan snuiven van het lachen, maar Annabeth luisterde naar hem, zij lachte hem niet uit.

‘Ik vind je het geweldigste meisje ooit. Je bent... Je bent geweldig. En dat meen ik. Je bent in elk opzicht geweldig.’

Shit, hij zei steeds hetzelfde, maar dat kon hem niets schelen. Het geluid van zijn stem, zonder het gestotter waardoor hij meestal zijn mond hield, verraste hem. Hij slikte, haalde moeizaam adem en bereidde zich voor op het blootleggen van zijn ziel en zaligheid, met alles wat hij had gedacht sinds hij haar had zien dansen op dat slecht verlichte, verweerde toneeltje in de stad. ‘Ik vind je helemaal perfect, Annabeth. Je verdient respect, je zou op handen gedragen moeten worden. Want je bent bijzonder, snap je? Je bent een engel, en je verdient het om vereerd te worden. Door een man die voor je zou

zorgen en je beschermen en... En je beminnen...'

Er bewoog iets naast Teddy, en hij rook de geur van whisky en de overweldigende stank van Chad Bishops aftershave.

'K-k-kus me, Amber Joy! T-t-toe. L-l-laait me aan je perfecte t-t-t-tieten zitten!'

Teddy verbleekte toen hij Chad naar Annabeth zag lopen en zijn arm bezitterig om haar heen slaan. Zijn vernedering was een feit toen hij getuige moest zijn van de vieze, natte zoen die Chad op Annabeths lippen drukte. Ze verweerde zich niet, ook al leek ze niet erg blij met de kus.

Nadat Chad haar eindelijk had losgelaten, keek ze Teddy even aan en duwde Chad toen zwakjes van zich af. 'Je bent gestoord, weet je wel?'

'En jij bent zo verdomde heet dat mijn p-p-p-pik...'

'Hou je k-k-kop.' Het was eruit voordat Teddy er erg in had. 'Hou g-g-g-godverdomme je kop! En... En zeg niet zulke d-d-d-dingen tegen haar!'

Chad kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ik weet dat je het niet tegen mij hebt, klojo. Z-z-zeg dat je daar niet staat te wachten t-t-totdat ik je een trap voor je reet geef, T-t-t-teddy T-t-t-toms.'

Toen Chad naar voren wilde stormen, ging Annabeth voor hem staan. 'Laat die stakker met rust. Hij kan er niks aan doen dat hij stottert.'

Het liefst zou Teddy door de grond zijn gezakt. De zelfverzekerdheid van daarnet was verdwenen door Chads getreiter en Annabeths kwetsende medelijden. Hij hoorde dat Skeeter en Annabeths vriendin zich bij Chad voegden en hem uitlachten. Allemaal lachten ze hem uit om zijn gestotter. Hun stemmen smolten samen, galmden in zijn oren.

Hij draaide zich om en rende weg. Hij sprong op zijn sneeuwscooter en startte die. Zodra de oude motor sputterend tot leven kwam, gaf Teddy gas. Toen schoot hij weg, vol verdriet en woede.

Hij had niet met Skeeter mee moeten gaan. Hij had niet van de whisky moeten drinken of dat spul in Skeeters pijpje moe-

ten roken. Hij had thuis moeten blijven en naar zijn vader moeten luisteren.

Zijn spijt groeide naarmate hij zijn huis naderde. Zo'n vijfhonderd meter vanaf de met de hand gebouwde blokhutten waarin zijn familie al generaties lang woonde, versmolten de woede en gevoelens van vernedering tot een grote brok angst.

Zijn vader was nog wakker.

Er brandde licht in de woonkamer, de gloed die door de gordijnen in de duisternis scheen was als een spotlight. Als zijn vader nog op was, was het wel zeker dat hij wist dat Teddy niet thuis was. En zodra hij binnenkwam, zou zijn vader zien dat hij aan het feesten was geweest. Dat betekende dat er iets voor hem zwaaide.

'G-godverdomme,' mompelde Teddy terwijl hij de koplamp van de sneeuwscooter uitschakelde, van het pad reed en de motor afzette. Hij stapte af en bleef even naar het huis kijken terwijl hij zijn best deed rechtop te blijven staan op zijn aangeschoten benen.

Niets wat hij kon zeggen zou hem uit de problemen helpen. Toch probeerde hij een smoes te verzinnen over waar hij was geweest en wat hij de afgelopen uren had gedaan. Per slot van rekening was hij een volwassen man. Goed, het was zijn verantwoordelijkheid zijn vader te helpen waar hij maar kon, maar dat wilde niet zeggen dat hij geen eigen leven mocht leiden, buiten de nederzetting. Als zijn vader hem daarop aansprak, zou Teddy hem wel even vertellen hoe het ervoor stond.

Maar toen hij dichterbij het huis kwam, zakte de moed hem in de schoenen. Elke voetstap leek de sneeuw meer te doen knerpen, en dat werd nog versterkt door de stilte om hem heen. De kou kwam door de kraag van zijn jas naar binnen en maakte zijn rug nog killer. Een windvlaag joeg door het groepje huzen, en met de wind pal in zijn gezicht werd Teddy zo angstig dat de haartjes in zijn nek overeind gingen staan.

Even bleef hij staan en keek om zich heen. Er was niets te zien dan de maanbeschenen sneeuw en het donkere silhouet van het bos, dus liep hij verder langs de winkel van zijn vader,

waar zijn verwanten en nog een paar mensen uit de streek boodschappen deden. Hij tuurde voor zich uit en deed zijn best een manier te verzinnen om ongemerkt de blokhut in te glippen. Het enige wat hij hoorde, was zijn eigen moeizame ademhaling.

Het was zo stil. Zo onnatuurlijk stil.

En toen keek Teddy naar beneden en bleef hij staan. De sneeuw onder zijn laarzen was niet meer wit, maar donkergekleurd, bijna zwart in het maanlicht; een enorme, griezelige vlek. Het was bloed. Meer bloed dan Teddy ooit in zijn leven had gezien.

Een eindje verderop was nog zo'n vlek. Zoveel bloed.

Toen zag hij het lichaam.

Rechts van hem, bijna bij de bomen. Hij herkende dat forse lichaam. Hij herkende die stevige schouders onder het gescheurde en met bloed bevlekte thermo-onderhemd.

'Pa!' Teddy rende op zijn vader af en knielde bij hem neer om te zien of hij hem kon helpen. Maar er viel niets te doen. Zijn vader was dood, zijn keel en borst opengereten. 'Pa! O, nee, pa!'

Vervuld van angst en verdriet krabbelde Teddy overeind om zijn oom en zijn twee oudere neven te halen. Hoe kwam het dat ze niets wisten van wat hier was gebeurd? Hoe was het mogelijk dat zijn vader was aangevallen en in de sneeuw doodgebloed?

'Help!' riep Tommy uit, zijn keel rauw van verdriet. Hij rende verder en beukte op de deur om zijn oom wakker te maken. Geen reactie, enkel een doodse stilte. Een doodse stilte in alle blokhutten op het kleine stukje land. 'T-toe, iemand! Help, toe nou!'

Verblind door tranen hief Teddy zijn vuist om nogmaals op de deur te bonken en om hulp te schreeuwen, maar toen verstarde hij opeens omdat de deur openzwaaide. Binnen lag zijn oom, net zo toegetakeld en bloederig als zijn vader. Teddy tuurde in het donker en zag toen zijn tante en zijn neven in rare houdingen liggen.

Ze bewogen niet. Ze waren ook vermoord. Iedereen die hij kende, iedereen om wie hij gaf, was er niet meer.

Wat was hier voorgevallen?

Wie, of wat, kon dit hebben gedaan?

Hij ging terug naar het midden van de nederzetting, met stomheid geslagen, vol ongeloof. Dit kon niet waar zijn. Even vroeg hij zich af of wat Skeeter hem had laten roken hem liet hallucineren. Misschien was er niets aan de hand. Misschien was het een bad trip en zag hij dingen die er niet waren.

Het was een hoop die gauw vervloog. Het bloed was echt. Hij rook het, een geur waarvan hij moest kokhalzen. De dood om hem heen was ook echt.

Hij zakte door zijn knieën, en geknield in de sneeuw snikte hij het uit. Hij kon zijn verdriet en schrik niet binnenhouden. Hij jankte, hij stompte in wanhoop tegen de sneeuw.

De naderende voetstappen hoorde hij niet. Ze waren dan ook steeds als die van een kat. Maar even later besepte Teddy dat hij toch niet helemaal alleen was.

Nog voordat hij zijn hoofd had gedraaid en de gloed in de ogen van een woest roofdier had gezien, wist hij al dat hij zich bij zijn verwanten in de dood zou voegen.

Teddy Toms gilte het uit, maar er was geen tijd voor het geluid om uit zijn keel te komen.